

Sygn. akt II CZ 26/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Maria Grzelka

w sprawie z powództwa T.R.

przeciwko D.P. - Komornikowi Sądowemu

przy Sądzie Rejonowym w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 maja 2007 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez adwokata będącego pełnomocnikiem powódki T.R. od wyroku tego Sądu z dnia 19 czerwca 2006 r., albowiem w sytuacji, gdy powódka była zwolniona od kosztów sądowych skarga nie została opłacona opłatą podstawową. Wezwanie przez Sąd Okręgowy w S. do uiszczenia tej opłaty Sąd Apelacyjny uznał za czynność wadliwą, a zatem bezskuteczną.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powódka zarzuciła, że stanowisko Sądu Apelacyjnego jest „całkowicie nietrafne”. Powołując się na art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej – „u.k.s.c.”) podniosła, że należało zastosować przepisy obowiązujące przed wejściem w życie tej ustawy, a także zarzuciła błędną wykładnię art. 130² § 3 k.p.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zakończenie postępowania w danej instancji – w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c. – następuje z chwilą wydania orzeczenia kończącego postępowanie w tej instancji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZP 124/06, LEX nr 209065). Postępowanie toczące się w sprawie, w której wniesione zostało rozpoznawane zażalenie, zostało więc zakończone w drugiej instancji w dniu 19 czerwca 2006 r., z chwilą wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny. Stosownie do art. 149 ust. 1 u.k.s.c. do tej chwili miały zastosowanie dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Do wniesionej w sprawie skargi kasacyjnej od wymienionego wyroku mają zaś zastosowanie przepisy nowe, obowiązujące od dnia 2 marca 2006 r. (art. 151 u.k.s.c.).

W myśl art. 14 ust. 2 u.k.s., obowiązującego do dnia 10 marca 2007 r. (uchylonego przez ustawę z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123), opłatę podstawową pobiera się także od podlegających opłacie pism (m.in. od skargi kasacyjnej – art. 3 ust. 2 pkt 3 u.k.s.c.), wnoszonych przez stronę zwolnioną

od kosztów sądowych przez sąd. Według zaś art. 130² § 3 k.p.c. nie opłacone środki zaskarżenia, m.in. skargę kasacyjną, podlegające m.in. opłacie w wysokości stałej, wniesione m.in. przez adwokata, sąd odrzuca bez wezwania do uiszczenia opłaty.

Opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 u.k.s.c. jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/ 06, LEX nr 197685).

Sąd Apelacyjny trafnie zatem uznał, że skarga kasacyjna wniesiona przez adwokata, będącego pełnomocnikiem powódki, podlegała opłacie podstawowej i nie uiszczenie tej opłaty bez wezwania powodowało odrzucenie skargi na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

Ponieważ zażalenie okazało się niezasadne, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., postanowił jak w sentencji.